

วันที่ 21 พฤษภาคม – 5 มิถุนายน 2557

ถ้าทักษิณยังอยากบ้ำเงินบ้ำอำนาจก็ทำไป

ขออย่าใช้ความรุนแรงเลย

ที่มา : คอลัมน์ “บทเรียนจากความจริงกับ ดร.จิระ” หน้า 5
หนังสือพิมพ์แนวหน้าฉบับวันเสาร์ที่ 1 พฤษภาคม 2557

ถ้าทักษิณยังอยากบ้ำเงิน บ้ำอำนาจก็ทำไป ขออย่าใช้ความรุนแรงเลย

หลังจากศาลรัฐธรรมนูญตัดสินความผิดเป็นเอกฉันท์ 9:0 ป.ป.ช. ตัดสินผิด 7:0 ระบบทักษิณยังหน้า
ด้านอยู่รัฐบาลรักษาการเพื่ออะไรกัน? ทำอย่างไรคุณธรรมและจริยธรรม เมื่อเรื้อรังนี้ที่ประเทศอิสราเอล นายเอสคู
โอดเมิร์ต อดีตนายกรัฐมนตรี มีความผิดรับสินบน 500,000 เหรียญ ถูกจำคุก 6 ปี

แต่เมืองไทยทำการฉ้อราษฎร์บังหลวงเงินมูลค่ามหาศาล เช่น

- คดีจำนำข้าวขาดทุน 500,000 ล้านบาท
- คดีโครงสร้างพื้นฐาน 2.2 ล้านล้านบาท
- คดีโครงการน้ำ 350,000 ล้านบาท

ยังไม่เห็นมีใครรับความผิดติดคุกเลย

วันนี้อยากพูดเรื่องความรุนแรง ล่าสุดเมื่อคืนวันพุธที่ผ่านมา มี เอ็ม 79 ยิงเข้าไปในที่ชุมนุม กปปส. ลี
แยกคอกวัวมีผู้เสียชีวิต 5 คน บาดเจ็บ 20 คน

ไม่ใช่เกิดขึ้นครั้งเดียวแต่เกิดครั้งแล้วครั้งเล่าตั้งแต่ปี 53 จนถึงปัจจุบัน จึงขอร้องให้คุณทักษิณช่วยลด
ความรุนแรงเห็นแก่คนมาประท้วงด้วยสันติวิธี หรือทำเพราะคิดว่า

- ช่วงสุดท้ายเป็นไงเป็นกัน
- หรือสร้างความกลัวจะได้ไม่มาประท้วง
- สายเกินไปแล้วครับคนไทยเขาไม่กลัวคุณหรอก

กว่า 6 เดือน กับ 15 วันแล้ว ที่ก้านันสุเทพและคณะสู้กับระบบทักษิณ ซึ่งขอแสดงความชื่นชม และ
คงจะจบลงในไม่ช้า ทุกอย่างจะจืดจางของมัน แต่มันจะเกิดเมื่อไหร่และอย่างไร ผมขอเอาใจช่วยอย่างเต็มที่

ขณะเดียวกันก็ต้องยอมรับว่าประธานวุฒิสภาคนใหม่ นายสุรชัย เลียงบุญเลิศชัย จะเป็นตัวช่วยที่ทำให้มีระบบเพื่อประเทศมีทางออกมากขึ้นหรือแม้แต่แนวคิดของคุณอภิสิทธิ์ที่ให้รัฐบาลเว้นวรรคแค่ 4-5 เดือนแล้วค่อยกลับมาก็น่าสนใจ

สังคมโจมตีระบบทักษิณมากขึ้นว่ากลัวอะไรกับการปฏิรูป หรือว่ากลัวว่าถ้าปฏิรูปแล้วจะไม่ได้กลับมาเพราะไม่มีโอกาสใช้เงินหรืออิทธิพลแบบที่เคยทำ

ยิ่งไปกว่านั้นการต่อสู้ระหว่าง กต. กับรัฐบาลรักษาการ ในการจะทุลเกล้า ๆ เสนอให้มีการเลือกตั้งอยู่ที่คุณสมบัติของนายกรักษาการ คุณนิวัฒน์ธำรง บุญทรงไพศาล ซึ่งจะฟังแค่เลขาธิการกฤษฎีกา คนเดียวไม่ได้ เพราะท่านเลขาธิการกฤษฎีกา ท่านนี้อะไรที่รัฐบาลถูกหมด จะต้องรอให้มีการประชุม 12 คณะ ของกฤษฎีกา ทั้งหมด กต. จึงจะยอมและขอให้รัฐบาลยอมรับเงื่อนไขการเลือกตั้งถ้ามีเหตุจำเป็น ซึ่งเรื่องนี้ศาลรัฐธรรมนูญเคยตัดสินแล้วว่าเงื่อนไขการเลือกตั้งได้

สุดท้ายผมภูมิใจที่ได้ไปเป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้ความเห็นกับผู้ประเมิน TQA Total Quality Award ที่จัดโดยสำนักงานรางวัลคุณภาพแห่งชาติ

สิ่งใดที่เน้นไปที่คุณภาพของการทำงานให้เกิดศักยภาพและการแข่งขันอย่างยั่งยืนเป็นสิ่งสำคัญมาก ใช้ทุนมนุษย์เป็นหลัก และผมยิ่งชื่นชอบบรรดาผู้สมัครเป็นผู้ประเมินคุณภาพกว่า 60 ท่านที่ผมได้ไปเป็นองค์ปาฐก ล้วนแต่มีความสนใจด้านทุนมนุษย์เพื่อพัฒนาองค์กรให้ดีขึ้น โดยให้เป็นแนวร่วมกัน ช่วยกันคิดวิธีการประเดิมที่ถูกต้องเรื่องที่น่าสนใจในการแสดงความคิดเห็นของผม มีอยู่ 3 เรื่อง

- การปลูก คือการพัฒนาคุณภาพของทุนมนุษย์
- การเก็บเกี่ยว คือการบริหารคน
- และการทำให้สำเร็จ หรือ HR Execution

มีผู้สนใจถาม 2 เรื่องใหญ่ๆ ที่ผมได้นำเสนอว่า แนวโน้มของ HR ในอนาคตเน้นที่ข้อแตกต่างระหว่าง

1. Tangible กับ Intangible
2. Visible กับ Invisible

Intangible แปลว่า สิ่งที่วัดไม่ได้ เป็นสิ่งที่อยู่ข้างในของมนุษย์เป็นศักดิ์ศรีของมนุษย์เช่น การทำงานอย่างมีความสุข ความคิดสร้างสรรค์ คุณธรรม จริยธรรมและศักดิ์ศรีของมนุษย์ เป็นต้น

ทุกคนเห็นด้วยและถามกันใหญ่ว่าจะวัดอย่างไร ผมก็ยังไม่มีความคิดที่ชัดเจน เพียงแต่กระตุ้นให้ทุกคนคิดในทิศทางนี้มากขึ้น

ส่วน Visible กับ Invisible คือมองเห็นแต่บางครั้งเหมือนไม่เห็นเพราะยังไม่ถึงและไม่เข้าใจ เช่น เรามองคนแบบผิวเผินเรียกว่าไม่ประสบความสำเร็จ เพราะศึกษาคุณสมบัติของทุนมนุษย์ไม่พอเพียงไม่สำเร็จ ผมได้ความรู้มากในช่วงที่พบผู้ประเมินคุณภาพ ทั้ง 60 ท่าน และมี ดร.เอมอมร คำนุช ผู้อำนวยการสำนักงานรางวัลคุณภาพแห่งชาติ นายแพทย์อนุวัฒน์ ศุภชติกุลที่จะเป็นกำลังสำคัญ

น่าจะเป็นประโยชน์ในระยะยาวถ้าเราทำงานร่วมกันมากขึ้น

เหตุการณ์ยิง เอ็ม 79 การชุมนุมของ กปปส. แยกคอกแก้ว

ดร.เอมอมร คำนุช ผู้อำนวยการ ฯ และ นายแพทย์อนุวัฒน์ ศุภชุตินกุล
จากสำนักงานรางวัลคุณภาพแห่งชาติ

ศ.ดร. จีระ หงส์दारมภ์

ติดตามสื่อเพื่อการพัฒนาความรู้ และติดต่อทางปัญญา กับ Chira Academy's Medias

	<p>☐ ติดตามชมรายการโทรทัศน์ คิดเป็น..ก้าวเป็น.. กับ ดร.จีระ ทาง TGN ออกอากาศทุกวันพฤหัสบดี เวลา 21.00-21.25 น.</p> <p>สนใจ VCD รายการ (ตอนละ 120 บาทพร้อมค่าส่ง) โทร. 081-207-2255</p>
	<p>☐ ติดตามชมรายการโทรทัศน์ รู้...ประชาคมอาเซียน ทาง NBT ออกอากาศวันศุกร์สัปดาห์ที่ 4 ของเดือน เวลา 13.05-13.30 น.</p>
	<p>☐ ติดตามฟังรายการวิทยุ Human Talk ทุกเช้าวันอาทิตย์ เวลา 06.00 – 07.00 น. ที่คลื่น 96.5 หรือทางอินเทอร์เน็ต</p>

ขอขอบคุณผู้สนับสนุนร่วมสร้างสรรค์รายการอย่างดียิ่งเสมอมา

เกร็ดความคิด

โดย ศ.ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์

มีข้อมูลบางอย่างเกี่ยวกับการพัฒนาทุนมนุษย์เกิดที่ประเทศสหรัฐอเมริกาเกี่ยวข้องกับระบบประกันสุขภาพซึ่งผมได้ติดตามอย่างใกล้ชิดและอยากแบ่งปันความรู้ให้แก่ผู้อ่านได้รับทราบด้วย

ซึ่งปัจจุบัน ระบบประกันสุขภาพในสหรัฐอเมริกาแบ่งเป็น 3 ระยะ

1. Medicare ซึ่งเป็นระบบอนุญาตให้ผู้สูงอายุเกิน 65 ปีได้รับสิทธิพิเศษในการรักษาพยาบาล

2. Medicaid เป็นระบบอนุญาตให้คนมีรายได้น้อยกว่าเกณฑ์ระดับหนึ่งและบุคคลทุพพลภาพมีสิทธิที่จะเข้าโครงการ Medicaid

3. ระบบผู้ประกันตน ซึ่งประกันสุขภาพจากภาคเอกชน

อย่างไรก็ตามในสหรัฐอเมริกา เนื่องจากค่าใช้จ่ายสุขภาพแพง จึงมีคนในสหรัฐอเมริกา 45 ล้านคนซึ่งปัจจุบันยังไม่มีประกันสุขภาพเลย

ดังนั้นในยุคโอบามาเป็นประธานาธิบดีครั้งแรกเมื่อปี 2008 จึงผ่านกฎหมายเกี่ยวกับประกันสุขภาพเพิ่มเติมเรียกว่า Obama Care ซึ่งปัจจุบัน Obama Care ได้ดำเนินการไปในระดับหนึ่งพบว่า มีผู้ได้รับประกันสุขภาพเพิ่มเติมอีก 9-10 ล้านคน

บทเรียนที่น่าจะมาเปรียบเทียบการประกันสุขภาพในประเทศไทยซึ่งผมมีโอกาสได้ผลักดันกฎหมายประกันสังคมซึ่งจะช่วยสุขภาพคนไทยได้ในระดับหนึ่งประมาณ 8-10 ล้านคน

ข้อมูลจำเพาะ

1. Medicare เกิดขึ้นเมื่อปี 1966

ที่มา: [http://en.wikipedia.org/wiki/Medicare_\(United_States\)](http://en.wikipedia.org/wiki/Medicare_(United_States))

2. จนถึงปี 2014 มีคนอยู่ในระบบ Medicare จำนวน 54 ล้านคน

ที่มา: <http://kff.org/medicare/fact-sheet/medicare-advantage-fact-sheet/>

รายงานข่าวกิจกรรม

ในวันที่ 10 พฤษภาคม 2557 ศ.ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์ เลขาธิการมูลนิธิพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระหว่างประเทศได้รับเกียรติจากมหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด พระรามเก้า บรรยายให้นักศึกษา MBA ในหัวข้อ Human Resources Management for ASEAN 2015 และคุณพิชญ์ภูรี ฟิ่งสำราญ กรรมการมูลนิธิพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระหว่างประเทศได้มาร่วมแลกเปลี่ยนกับนักศึกษาในครั้งนี้ด้วย

ในวันที่ 13 พฤษภาคม 2557 ศ.ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์ เลขานุการมูลนิธิพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระหว่างประเทศได้รับเชิญเป็นวิทยากรบรรยายหัวข้อ กลยุทธ์การบริหารทรัพยากรมนุษย์ให้กับสำนักงานรางวัลคุณภาพแห่งชาติ ณ โรงแรมเซอร์เจมส์ รีสอร์ทแอนด์คันทริคัลบ

ในวันที่ 19 พฤษภาคม 2557 ศ.ดร.จิระ หงส์दारมภ์ เลขาธิการมูลนิธิพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระหว่างประเทศได้นำคณะเจ้าหน้าที่มูลนิธิฯไปร่วมแสดงความยินดีแก่คุณฉวีล เป็ลี่ยนศรี เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ (สมช.) ที่ได้รับตำแหน่งอีกครั้ง พร้อมทั้งได้หารือเกี่ยวกับงานเกี่ยวกับความมั่นคง ซึ่งมูลนิธิฯได้เกิดขึ้นที่สภาความมั่นคงเมื่อ 18 ปีที่แล้ว โดยที่ท่านให้มูลนิธิฯทำงานร่วมกับสถาบันยุทธศาสตร์ ภายใต้สภาความมั่นคง

รายการวิทยุ Human Talk

รายการ Human Talk ตอน การพัฒนาและบริหารทุนมนุษย์ ควันหลังจากวันแรงงาน
ออกอากาศวันที่ 4 พฤษภาคม 2557

ศ.ดร.จิระ หงส์ลดารมภ์ได้นำเสนอประเด็นเรื่องแรงงานของประเทศไทย 3-4 ประเด็น แต่ก่อนเมื่อเราพูดถึงแรงงาน เรามักพูดถึงแรงงานไร้ฝีมือ สมัยก่อน May Day เรียกว่า วันกรรมกร ทุกประเทศแรงงานทุกประเภทได้หยุดหมด แต่ในประเทศไทยข้าราชการไม่ได้หยุด เพราะข้าราชการไม่ได้อยู่ในกฎหมายแรงงาน แต่รัฐวิสาหกิจอยู่ในกฎหมายแรงงาน ถ้ามีการปฏิรูปประเทศไทย อยากให้ข้าราชการมีศักยภาพในการสู้กับการเมืองที่ไร้อุดมการณ์อันที่จริงแล้ว ข้าราชการก็คือแรงงานด้วยเหมือนกัน

ประเด็นที่สอง วันแรงงานแห่งชาติสมัยที่ศ.ดร.จิระ หงส์ลดารมภ์เป็นผู้อำนวยการสถาบันทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ตอนนั้น สถาบันทรัพยากรมนุษย์มีชื่อเสียงโด่งดังมาก เขาก็จะไปยึดที่สนามหลวง เป็นวันที่คนส่วนมากจะให้ความสนใจ แต่วันแรงงานแห่งชาติในปัจจุบันนี้ก็แผ่วลงไป ขบวนการแรงงานก็มีบทบาทน้อยลง ตอนที่ศ.ดร.จิระ หงส์ลดารมภ์เป็นผู้อำนวยการสถาบันทรัพยากรมนุษย์ก็ได้รับเชิญไปที่สนามหลวงเป็นประจำและกิจการที่เป็นผู้อำนวยการเมื่อ 30 กว่าปีที่แล้ว ถ้าไม่มีฐานผู้ใช้แรงงานไม่ว่าจะเป็นคณะกรรมการค่าจ้างหรือคณะกรรมการไตรภาคี คณะกรรมการประกันสังคม คณะกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ก็จะไม่ได้เข้าไปมีส่วนร่วม เพราะกรรมการพวกนี้จะเลือกตั้ง ศ.ดร.จิระ หงส์ลดารมภ์เคยทำงานเป็นคณะกรรมการค่าจ้าง 3 สมัย 6 ปี การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำในอดีต มีกรรมการอยู่ประมาณ 15 คน ประกอบด้วย นายจ้าง 5 คน ลูกจ้าง 5 คนและผู้ทรงคุณวุฒิอย่างศ.ดร.จิระ หงส์ลดารมภ์ ก็ต้องได้รับเลือกจากนายจ้างและลูกจ้างด้วย

ค่านิยมคนไทยเมื่อ 30 ปีที่แล้วมองขบวนการแรงงานเป็นคอมมิวนิสต์ ในรัสเซียหรือจีนขบวนการแรงงานเป็นเสื้อแดงเต็มตัว

แนวโน้มประเทศเราจะเป็นอุตสาหกรรมน้อยลง เป็นภาคบริการมากขึ้น ภาคเกษตรและอุตสาหกรรมจะเปลี่ยนไปเป็นภาคบริการ ความรุนแรงและค่านิยมผู้นำขบวนการแรงงาน เมื่อมาอยู่ในภาคบริการ ก็จะมี ความรุนแรงน้อยลง การรวมตัวประท้วง สมัยก่อน บางทีมีการปิดโรงงานและลื้อคนายจ้างไว้เลย ขบวนการแรงงานก็ถูกรัฐบาลกำหนดเป็นประชานิยมขึ้นมาคือนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท การขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำไม่ผิด แต่ถ้าขึ้นในอัตราที่สูงเกินไปภายในปีเดียวแล้วไม่คำนึงถึงศักยภาพในการแข่งขัน ก็ไม่ดี

ถ้าทำวิจัยออกมาจริงๆ ก็จะพบว่า บางอุตสาหกรรมได้ย้ายฐานการผลิตไปที่ต่างประเทศแล้ว เช่น ธุรกิจเสื้อผ้าสำเร็จรูปซึ่งประเทศไทยเคยเก่งมาก สินค้าเสื้อผ้ากีฬา ผลิตเสื้อให้บาร์เซโลน่า แมนเชสเตอร์ยูไนเต็ด เพื่อนของศ.ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์ได้ย้ายโรงงานจำนวนหนึ่งไปที่ประเทศเวียดนาม กัมพูชา ลาว เพราะรัฐบาลจีนค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ขึ้นแบบเท่ากันหมดทั่วประเทศ ในระยะยาวก็จะเกิดปัญหา ศ.ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์ได้เขียนบทความไว้ว่า การขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำเท่ากันทั่วประเทศน่าจะมีประเทศไทยประเทศเดียวในโลก ไม่มีประเทศไหนที่ขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำเท่ากันทั่วประเทศ จังหวัดพะเยาไม่มีอุตสาหกรรม มีแต่บริการ โรงแรมเล็กๆ ในจังหวัดพะเยาถ้าจ่ายค่าแรงตามอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ก็จะขึ้นจาก 156 บาท เป็น 300 บาท ทำให้อยู่ไม่ได้

ศ.ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์ได้ไปสำรวจอุตสาหกรรมอเมริกาปรากฏว่า ค่าจ้างขั้นต่ำในแต่ละรัฐไม่เท่ากัน เช่น รัฐเนวาดาซึ่งก็เป็นรัฐที่เจริญ มีอุตสาหกรรมการพนัน รัฐคอนเนตทิคัตซึ่งก็เป็นรัฐที่เจริญ รัฐแคลิฟอร์เนีย ค่าจ้างขั้นต่ำกำหนดไว้ 8-9 ดอลลาร์สหรัฐต่อชั่วโมง รัฐเล็กอย่างมินนิโซตา หรืออาร์คันซอ ต่างจากรัฐใหญ่ๆ ถึง 30-40%

เพราะฉะนั้น ปัญหาแรงงานในปีนี้น่าจะนำมาทบทวน อาจจะลดค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทไม่ได้แล้ว ในอีกสักปีหรือสองปี จะมีการขึ้นค่าจ้างอีก แต่อย่าขึ้นเท่ากัน ถ้าขึ้นค่าจ้างเท่ากันในทุกจังหวัด ในนโยบายประชานิยมก็อาจจะไม่มีแล้วในอนาคต ถ้าขึ้นเท่ากันหมด อาจจะไม่มีอุตสาหกรรมไปอยู่ต่างจังหวัดเพราะต้นทุนขนส่งก็แพง ถ้าเรากระจายความเจริญไปต่างจังหวัด ถ้าเราไม่สนใจเรื่องนี้ การปฏิรูปประเทศไทยต้องระมัดระวังค่าจ้างขั้นต่ำในอนาคต เพียงแต่ค่าจ้างขั้นต่ำขึ้นมากเกินไปหน่อย เพราะฉะนั้นในอนาคต จะต้องมีการกำหนดค่าจ้างตามพื้นที่ เพราะก่อนสมัยรัฐบาลยิ่งลักษณ์และช่วงที่ศ.ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์ไม่ได้เป็นกรรมการค่าจ้างอยู่นาน ก็มีคณะกรรมการค่าจ้างประจำจังหวัดด้วย และคณะกรรมการค่าจ้างประจำจังหวัดเหล่านี้ต้องกำหนดมาตรฐานค่าจ้างขั้นต่ำตามสภาพเศรษฐกิจและสังคมของแต่ละจังหวัด ควรจะมีการทำวิจัยผลกระทบในระยะยาว ถ้าไม่ทำ จะมีการบิดเบือนโครงสร้างค่าจ้างในประเทศไทยอีกนานและอาจส่งผลความรุนแรงเท่ากับนโยบายอื่นๆ ที่เป็นนโยบายประชานิยมด้วย

ควรจะมีการปฏิรูปทรัพยากรมนุษย์ของประเทศไทย ต้องมีการปฏิรูปโครงสร้างของการศึกษา ควรปฏิรูปให้คนมีคุณธรรม จริยธรรม ถ้าเราไม่ Back to Basics ไม่เน้นคุณธรรม จริยธรรม ประเทศไทยก็อยู่ไม่ได้ และควรส่งเสริมให้คนแสวงหาความรู้ตลอดชีวิต

ทุกวันพฤหัสบดี
ช่อง TGN เวลา 21.00-21.25 น.

คอลัมน์ รายการ คิดเป็น...ก้าวเป็น กับ “ดร.จีระ” จัดทำขึ้นเพื่อสรุปประเด็นที่น่าสนใจในรายการครั้งนี้ สำหรับวันพฤหัสบดีที่ 22 พฤษภาคม 2557 จะนำเสนอบทสรุปของค่ายผู้นำต้นแบบของกศน.ซึ่งได้นำเสนอเรื่องราว 8 โครงการด้วยกัน ดังนี้

โครงการที่ 1 เกี่ยวกับการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางพาราในชีวิตประจำวันสู่อาเซียน หมายความว่าต้องเป็นการแปรรูปซึ่งต้องปฏิบัติได้ ไม่ใช่แปรรูปยางรถยนต์ ยางเครื่องบิน เพราะเป็นเทคโนโลยีที่บริษัทข้ามชาติคุมอยู่ แต่เป็นท่อสายยางที่ทำการเกษตร ยางอนามัย ยางมือการแพทย์ และแทนที่จะขายยางดิบ กิโลกรัมละ 10 บาท ก็ขายได้ถึง 80 บาท ซึ่งเป็น Value Creation และในอนาคต ประเทศไทยอาจจะร่วมมือกับประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซีย

โครงการที่ 2 เกี่ยวกับเรื่องศูนย์เรียนรู้ยางพาราของกศน. ทั้งภาคใต้และภาคอีสานมียางพารามาก กศน. สร้างศูนย์การเรียนรู้ขึ้นมา ก็ควรจะให้เชื่อมโยงกับภาคเอกชน

โครงการที่ 3 เกี่ยวกับการผลิตข้าวกล้องงอกปลอดสารพิษ

โครงการที่ 4 โครงการพัฒนาการเกษตรเป็นแหล่งท่องเที่ยวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มจากการท่องเที่ยว ตัวอย่างที่ดีคือ นาป่าแวลลี ที่แคลิฟอร์เนีย มีมูลค่าเพิ่มสูงเป็นแสนล้าน ชาโตว์บางแห่งในฝรั่งเศสผลิตองุ่นด้วย หรือที่เมืองวัลลา วัลลา ในวอชิงตัน สเตท ข้อดีคือไม่ได้มองแค่สินค้า แต่มองผลกระทบทางเศรษฐกิจ คล้ายการท่องเที่ยวเชิงเกษตร จันทบุรีหรือตราด

โครงการที่ 5 การแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรในเชิงสร้างสรรค์ เน้นเรื่องกล้วย ประเทศไทยมีกล้วยถึง 200 ชนิด มีพื้นที่เพาะปลูกกล้วย มีทั้งหมด 4 แสนไร่ และจุดแข็งของประเทศไทยไม่ได้มีเฉพาะกล้วยหอม ภาคใต้มีกล้วยเล็บมือนาง วันนี้เราส่งออกกล้วยไปขายที่จีนเป็นมูลค่าพันๆล้าน แต่เป็นการส่งแบบไม่ได้แปรรูป พิษณุโลกเป็นตัวอย่างที่ดีในการแปรรูปคือทำกล้วยตาก

โครงการที่ 6 โครงการหมู่บ้านเกษตรอินทรีย์เพื่อความยั่งยืนสู่การท่องเที่ยวอาเซียน คือ ต้องการให้เป็นหมู่บ้านแล้วให้อาเซียนมาร่วม มีหมู่บ้าน มีเกษตรอินทรีย์และมีการท่องเที่ยว

โครงการที่ 7 การสร้างมูลค่าเพิ่มสินค้าเกษตรชุมชนแบบปลอดภัยสู่ AEC เป็นการนำเอาสินค้าจากชุมชนไม่ใช่เฉพาะข้าวก็อาจจะจะมีผลไม้ พัฒนาให้เกิดมูลค่าเพิ่ม คือการแปรรูปสินค้าเกษตร มีตัวอย่างเรื่องแปรรูป เช่น บริษัทแอมเวย์ไปซื้อข้าวหอมมะลิที่สหกรณ์พร้าว ใส่ง่ล่องแอมเวย์ขาย 300 บาท แต่ข้าวชนิดเดียวกันขายโดยสหกรณ์แค่ 200 บาท เพราะฉะนั้นแนวคิดเรื่องนวัตกรรม เรื่อง Packaging พุดมานานแล้ว แต่ยังไม่มีการทำงานอย่างต่อเนื่อง ถ้าจะทำให้ชุมชนมีมูลค่าเพิ่ม ก็ต้องมีโอกาส มีแนวร่วม หาก 1 คน ต้องไปต่อที่ 100 คน 100 คน อาจจะเป็นเกษตรกร เรียกว่า Smart Farmers หรืออาจจะเป็นครูกศน.ที่ไม่ได้มาเรียนโครงการนี้

โครงการที่ 8 โครงการที่จะให้ประเทศไทยเป็นผู้นำผลไม้สู่อาเซียน วิทยากรชาวอินโดนีเซียกล่าวว่า เวลาขายทุเรียนในอินโดนีเซีย เรียกว่า Thai durians เพราะชื่อเสียงของสินค้าไทย เพราะฉะนั้นโครงการที่ 8 สำคัญที่จะทำที่ไหน จะทำภาคใต้ หรือ แถวระยอง จันทบุรี ปัจจุบันนี้มีที่ศรีสะเกษ อำเภอกันทรลักษ์ สินค้าเกษตรที่มีคุณภาพดีมากเพราะได้รับแร่ธาตุจากดินภูเขาไฟ

ในรายการยังมีการสัมภาษณ์ผู้เข้าร่วมโครงการเกี่ยวกับประโยชน์ของโครงการและการนำความรู้ที่ได้รับไปต่อยอด

บทสรุปของโครงการค่ายผู้นำต้นแบบของกศน. ก็คือมีการทำงานอย่างต่อเนื่องใน Phase 2 และ 3 ต่อเนื่องกันไป ซึ่งทางรายการก็จะนำเสนอต่อไปในอนาคต

คอลัมน์สู่..ประชาคมอาเซียนจัดทำขึ้นเพื่อสรุปประเด็นที่น่าสนใจในรายการดังนี้

รายการสู่..ประชาคมอาเซียน ประจำเดือนพฤษภาคม ออกอากาศตอน อาเซียนมองรอบด้าน ในวันศุกร์ที่ 23 พฤษภาคม 2557 เวลา 13.05-13.30 น. ทางสถานีโทรทัศน์ NBT โดยนำเสนอรายการช่วงต่างๆต่อไปนี้

ช่วงที่ 1 รู้รอบ..รู้จริง เป็นการวิเคราะห์สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยและอาเซียน ช่วงนี้จะเน้นประเด็นเรื่อง

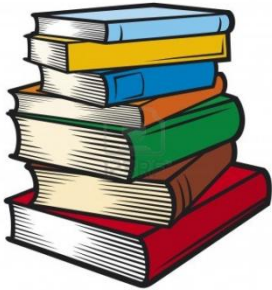
1. แผ่นดินไหวที่จังหวัดเชียงราย
2. เครื่องบินตกที่สปป.ลาว

ช่วงที่ 2 ฟังความคิดดีๆ นำเสนอกิจกรรมของโครงการค่ายผู้นำต้นแบบของ กศน. เพื่อพัฒนาการเกษตรไทยสู่อาเซียน รุ่นที่ 2 คือ การศึกษาดูงาน ณ กระทรวงศึกษาธิการและกีฬา สปป.ลาว นอกจากนี้ ช่วงนี้ยังนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับประเทศสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ในด้าน

1. Freight Forwarder เป็นเรื่องโลจิสติกส์
2. โครงการสร้างที่กำจัดขยะประเภทพลาสติกที่เมืองดิลาวาซึ่งเป็นนิคมอุตสาหกรรมของญี่ปุ่น
3. โครงการด้านสาธารณสุข ยา และเวชภัณฑ์

ช่วงที่ 3 อ่านหนังสือดี ๆ เป็นการแนะนำหนังสือ Messi เขียน โดย Guillem Balague

ช่วงสุดท้าย เป็นการตอบคำถามร่วมสนุกชิงรางวัล

แนวคิดศ.ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์

แนวคิดของศ.ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์ในฉบับนี้ ขอนำเสนอทุนทางสังคม (Social Capital) ซึ่งเป็นทุนที่สำคัญประการหนึ่งใน 8K's โดยเฉพาะในช่วงที่ AEC 2015 ใกล้เข้ามา

ทุนทางสังคมคือการมีเครือข่าย รู้จักและมีความสัมพันธ์ที่ดีกับคนในวงกว้างในหลากหลายวงการ นอกเหนือจากเครือข่ายและเพื่อน

การมีทุนทางสังคมจะช่วยลดต้นทุนในการหาข้อมูลข่าวสาร โดยจะมีผู้ให้ข้อมูลแก่เรามากขึ้น ทำให้เรามีความรู้กว้างขวางและลึกและสามารถนำไปพัฒนาการทำงานให้มีคุณภาพมากขึ้น ซึ่งช่วยเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันขององค์กร

นอกจากนี้ ทุนทางสังคมจะช่วยลดต้นทุนในการเจรจาต่อรอง ทำให้ทุกฝ่ายได้รับประโยชน์ร่วมกันได้ง่าย และยังคงรักษาสัมพันธภาพที่ดีไว้

ในแต่ละโครงการที่ศ.ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์ได้ไปดำเนินการ ก็ได้ส่งเสริมการสร้างทุนทางสังคมหรือเครือข่าย เช่น

ในโครงการพัฒนาผู้บริหารระดับผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายและเทียบเท่า รุ่นที่ 10 (EADP 10) ก็ได้มีการเชิญผู้แทนหน่วยงานภายนอกมาร่วมโครงการถือเป็นการสร้างทุนทางสังคมหรือเครือข่ายที่สำคัญของกฟผ. และท่านก็ได้เสนอให้เชิญผู้แทนสหภาพและ NGOs มาร่วมโครงการด้วย เพื่อจะได้มาเรียนรู้ร่วมกัน เข้าใจซึ่งกันและกันและมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน จะเป็นการลดอุปสรรคในการทำงานในอนาคต ศ.ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์ก็ได้เสนอให้ผู้เข้าร่วมโครงการ EADP 10 ทำความรู้จักเป็นเพื่อนกันเพื่อสร้างเป็นทุนทางสังคมหรือเครือข่ายต่างแผนก แล้วใช้ความสัมพันธ์จากมิตรภาพที่เกิดขึ้นทำลายไซโล (Silo) ที่ขวางกั้นระหว่างแผนกเพื่อประสานการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

อีกโครงการหนึ่งที่ศ.ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์ได้ส่งเสริมให้มีการสร้างทุนทางสังคมหรือเครือข่ายก็คือโครงการค่ายผู้นำต้นแบบของ กศน. เพื่อพัฒนาการเกษตรไทยสู่อาเซียน โดยเชิญวิทยากรมาจากประเทศสมาชิกอาเซียนมาบรรยาย แลกเปลี่ยนประสบการณ์และสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์ที่ดีกับเจ้าหน้าที่กศน.และเกษตรกรไทยที่มาร่วมโครงการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รุ่นที่ 2 ได้จัดการศึกษาคุณงาม ธรรม กระจกศึกษาธิการและกีฬา สปป.ลาว ทำให้ผู้เข้าร่วมโครงการและคณะวิทยากรจากประเทศสมาชิกอาเซียนได้สร้างความสัมพันธ์กับผู้บริหารและคณะเจ้าหน้าที่ของกระทรวงและนำไปสู่ความร่วมมือในอนาคตต่อไป

สรุปแล้ว การพัฒนาและความเจริญก้าวหน้าที่ยิ่งใหญ่ล้วนมาจากจุดเริ่มต้นเล็กๆอย่างทุนทางสังคม

บทความพิเศษ

มองภาคเกษตรอาเซียน

ในโครงการค่ายผู้นำต้นแบบของ กศน. เพื่อพัฒนาการเกษตรไทยสู่อาเซียนมีกิจกรรมที่สำคัญกิจกรรมหนึ่งคือ Panel Discussions & Workshop กระบวนการพัฒนาภาคการเกษตร/สินค้าเกษตรของประเทศอาเซียนและเส้นทางการนำเข้า – ส่งออกสินค้าเกษตรระหว่างประเทศอาเซียนซึ่งนำเสนอโดยวิทยากรจากประเทศสมาชิกอาเซียนได้แก่ ลาว อินโดนีเซีย เวียดนาม สิงคโปร์ กัมพูชา ฟิลิปปินส์และไทย มีสาระสำคัญดังนี้

Mr. Khamouane Khamphoukeo ผู้แทนจากกระทรวง **กสิกรรมและป่าไม้ สปป.ลาว** ได้กล่าวถึงภาพรวมของ สปป.ลาว ว่าเป็นประเทศที่มีพื้นที่ 236,800 ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขตติดกับ จีน พม่า ไทย เวียดนาม มีประชากร 6.7 ล้านคน ถือว่าน้อยที่สุดในอาเซียน อัตราการเจริญเติบโต 2.6 % ต่อปี ความหนาแน่นของประชากร 27 คนต่อตารางกิโลเมตร การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ 7-8% ต่อปี ปัจจุบันเป็นสมาชิกของ WTO และ กำลังจะเข้า AEC ในอนาคต

ภาพรวมการพัฒนาด้านการเกษตรของ สปป.ลาว

สปป.ลาวเป็นประเทศที่ประชากรส่วนใหญ่อยู่ในภาคการเกษตรประมาณ 75% โดยเป็นเกษตรกรเพื่อยังชีพ 66% ที่ยังไม่มีเป้าหมายเพื่อขายสินค้าทางการเกษตร แต่ยังมีความต้องการสูงในการส่งเสริมการผลิต สภาพเศรษฐกิจการเมืองยังมีความสงบ รายได้ส่วนใหญ่ของ สปป.ลาว มาจากภาคเกษตร 47% นอกนั้นมาจากภาคอุตสาหกรรม ทรัพยากรธรรมชาติ กระแสไฟฟ้า และบริการ ผลิตข้าวได้ 3.8 ล้านตันต่อปี

สปป.ลาว มีพื้นที่ทางการเกษตร 1,204,800 เฮกตาร์ (5% ของพื้นที่ทั้งหมด) มีพื้นที่ป่า 9,864,300 เฮกตาร์ (42% ของพื้นที่ทั้งหมด) มีพื้นที่ป่าสงวน 11,426,850 เฮกตาร์ (48% ของพื้นที่ทั้งหมด) มีทุ่งหญ้าธรรมชาติ 576,500 เฮกตาร์ (2% ของพื้นที่ทั้งหมด) และพื้นที่อื่น ๆ 607,550 เฮกตาร์ (3% ของพื้นที่ทั้งหมด) โดยมีอัตราการขยายตัวทางการเกษตร 3-4% ต่อปี คิดเป็น 30.4% ของ GDP

การปลูกพืชส่วนใหญ่ของสปป.ลาวจะปลูกที่ภาคกลางและภาคใต้ มีการเปลี่ยนแปลงทางสภาพอากาศตลอดเวลา มีการใช้เทคโนโลยีเข้าช่วยในการผลิต เพื่อการพัฒนาการผลิตที่มีประสิทธิภาพในปี 2013 สปป.ลาว สนับสนุนการปลูกข้าว ข้าวโพด ข้าวสาลี อ้อย การปลูกผักอินทรีย์ และการเลี้ยงสัตว์ เลี้ยงวัว และสัตว์ใหญ่ เป็นต้น โดยคาดว่าจะผลิตข้าวได้ 6 ล้านตัน ผลิตข้าวโพดได้ 1.3 ล้านตัน

ในภาคการเกษตร มีการส่งเสริมการผลิตเน้นการสร้างมาตรฐานสู่อาเซียน โดยเฉพาะที่ไปญี่ปุ่น หรือออสเตรเลีย มีการจัดตั้งการผลิต ช่วยให้เกษตรกรมีที่ดินทำกิน มีการผลิตแบบครบวงจร มีการรวมผลิตสินค้า มีกลุ่มผู้ผลิตพันธุ์ข้าว มีการเลี้ยงหมู ผลิตแม่พันธุ์ส่งให้ด้วยรูปแบบที่รัฐบาลลงทุนให้ มีการพัฒนาเทคโนโลยีในการผลิตเมล็ดพันธุ์ เช่นเครื่องอบแห้ง มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ช่วยเหลือชาวเกษตรกรให้พัฒนาการเกษตรให้สามารถแข่งขันได้

เรื่องการนำเข้า-ส่งออก อยากรให้ลาวเป็นทางผ่านที่เชื่อมต่อไปยังประเทศต่าง ๆ ในการแลกเปลี่ยนสินค้า ซึ่งยังไม่มีความขัดแย้งในการแลกเปลี่ยนสินค้า ปัจจุบันได้มีการกำหนดเขตในภาคเหนือเป็นแขวงในการส่งออก เช่นแขวงคำม่วน และสุวรรณเขต มีการจัดทำกองทุนพัฒนาสินค้าโลก ที่มีสินค้าหลากหลายอย่างไรก็ตาม สปป.ลาว ยังมีค่าขนส่งและเคลื่อนย้ายสินค้ามีราคาสูง เนื่องจากการขนส่งไม่มีทางออกทางทะเล และรถไฟ

Ms. Ferial Lubis กล่าวถึงภาพรวมของประเทศอินโดนีเซียและการพัฒนาด้านการเกษตรของอินโดนีเซีย
ดังนี้

ประเทศอินโดนีเซีย หรือชื่อทางการคือ สาธารณรัฐอินโดนีเซีย เป็นหมู่เกาะที่ใหญ่ที่สุดในโลก ตั้งอยู่ระหว่างคาบสมุทรอินโดจีนกับทวีปออสเตรเลีย และระหว่างมหาสมุทรอินเดียกับมหาสมุทรแปซิฟิก มีพรมแดนติดกับประเทศมาเลเซียบนเกาะบอร์เนียวหรือกาลิมันตัน ประเทศปาปัวนิวกินีบนเกาะนิวกินีหรืออีเรียน และประเทศติมอร์-เลสเตบนเกาะติมอร์ มีจำนวนประชากรประมาณ 250 ล้านคน และให้ความสนใจในการทำเกษตรกรรมเป็นอย่างมาก

อินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีการผลิตและการค้ามาก มีจุดแข็งในเรื่องยางพาราและน้ำมันปาล์มที่สามารถสร้างความเชื่อมโยงกับไทยได้เป็นอย่างดี การนำเข้าของอินโดนีเซียยังต้องพึ่งพาอาหารจากไทยอยู่ อย่างเรื่องข้าว ประเทศไทยต้องปรับตัวเพื่อให้ฟื้นฟู ในเรื่องข้าวเพื่อกลับมาฟื้นฟูในตลาดอินโดนีเซียเนื่องจากเป็นตลาดที่ใหญ่ ส่วนในเรื่องปศุสัตว์มีการนำเข้าจากประเทศออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์อยู่มาก แต่ราคายังแพงอยู่ ดังนั้นการสอนของ กศน. ควรเน้นในเรื่ององค์ความรู้ด้านปศุสัตว์ด้วย อย่างเช่นลาว

ตัวอย่างที่ลาวมีโครงการเรื่องการพัฒนาด้วย อินโดนีเซียมีการนำเข้าด้านปศุสัตว์จากออสเตรเลีย นิวซีแลนด์มาก และเป็นราคาแพง ดังนั้นการสอนของ กศน. ควรเน้นองค์ความรู้เรื่องปศุสัตว์ด้วย อย่างเช่นลาวในเน้นความสำคัญในเรื่องปศุสัตว์ด้วย

สินค้าพื้นฐาน ได้แก่ ข้าว ข้าวโพด ถั่วเหลือง น้ำตาล และเนื้อ

สินค้าส่งออกหลัก ได้แก่ น้ำมันปาล์ม ยางพารา โกโก้ กาแฟ พริกไทย สมุนไพร ชา ยาสูบ น้ำมันหอมระเหย พริก มังคุด มะม่วง สับปะรด และสลัก

สินค้าส่งออกที่มีศักยภาพ ได้แก่ กล้วย กล้วยไม้ เบญจมาศ เครื่องเทศ ผัก ผลไม้พื้นเมือง น้ำมัน น้ำมันหอมระเหยบริสุทธิ์

สินค้าผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า ได้แก่ นม เส้นใยธรรมชาติ ส้ม มันสำปะหลัง แป้ง และทุเรียน

สินค้าพิเศษ ได้แก่ หอมแดง พริก ไข่ และไข่

อินโดนีเซีย มีความสนใจในเกษตรพื้นฐานอย่างประเทศไทยมานานแล้ว และจัดได้ว่ามีศักยภาพทางการแข่งขันอย่างหนึ่ง อยากให้เน้นเรื่องนวัตกรรม เรื่องอาหารปลอดภัย และดำเนินการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่างจริงจังด้วย

Mr. Nguyen Duy Duc ผู้อำนวยการสถาบันวิศวกรรมเกษตรและเทคโนโลยี
หลังการเก็บเกี่ยวแห่งเวียดนาม ได้นำเสนอข้อมูลประเทศเวียดนามโดยทั่วไป
ดังนี้

“ประเทศเวียดนามเป็นประเทศที่มีพื้นที่ 1,600 ไร่ โดยด้านตะวันออก
ของเวียดนามจะโดนมรสุมตลอดเวลา สภาพอากาศโดยทั่วไปเปลี่ยนแปลงเร็ว
เวลาแห้งจะแห้งมาก ทำให้ภาคการเกษตร ไม่ได้ผลอย่างที่คาดคิดไว้

ประเทศเวียดนามมีประชากร 90 ล้านคน มีประชากรหนาแน่นเป็นจุดๆ
มีชนเผ่ามาก เรื่องการลงทุนมีพระราชกำหนดที่สามารถลดหย่อนภาษี 70%
เพื่อเชิญชวนให้ชาวต่างชาติเข้ามาลงทุน

ประเทศเวียดนามมีเนื้อที่เพาะปลูกไม่มากเท่าประเทศไทย จึงเน้นใน
เรื่องการปศุสัตว์ เลี้ยงโคนม โดยรัฐบาลจะให้เงินช่วยเหลือหากใครไปเริ่ม
ธุรกิจ เลี้ยงโคนม จะเบิกเงินได้ถึง 234,000 USD พระราชกำหนด 10
กุมภาพันธ์ จะเกี่ยวข้องกับสัตว์น้ำ การประมง ข้าวที่ผลิตเน้นที่คุณภาพมากกว่า
จำนวน GDP ปี 2012 123.96 พันล้าน”

การส่งออกสินค้าเกษตร

GDP ของเวียดนามสูงกว่าประเทศไทยมาก ปีนี้เวียดนาม 12% ในประเทศไทยแค่ 3%

ประเทศเวียดนามส่งออกข้าวอันดับที่ 2 ซึ่งแซงหน้าไทย และ ยางเป็นอันดับ 4 ของโลก ส่วนประเทศจีน
เป็นตลาดสำคัญ ของประเทศไทย และประเทศเวียดนามมีการส่งออกอาหารทะเลสูงขึ้นมา

ผลผลิตจากประเทศไทยส่วนใหญ่ที่นำเข้า คือ ทูเรียน มังคุด น้ำปลา ผลไม้สด มะม่วงน้ำดอกไม้ เมล็ดพืช
ปลากระป๋อง 3 แม่ครัว ฯลฯ

ความร่วมมือกับประเทศอาเซียนในด้านการเกษตร

1. มีความจำเป็นในการพัฒนาเรื่องตลาดไปต่างประเทศ

2. ต้องช่วยสนับสนุนเรื่องเทคโนโลยี

3. ต้องมีการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างกัน

4. การสร้างเครือข่ายความร่วมมือสำหรับการเกษตร อาจเริ่มจาก Food Safety Program ต้องมีคนกลางขยาย
เครือข่าย

5. ประเทศเวียดนามมีปัญหาเรื่องความยากจนจึงต้องมีโครงการแลกเปลี่ยนเพื่อการเรียนรู้กรณีศึกษาที่ดี
ระหว่างประเทศอาเซียน

6. สำหรับเกษตรกรชาวไทยและเวียดนาม รัฐบาลต้องสนับสนุนเรื่อง Infrastructures, port, pack house
ระบบการศึกษา วิชาชีพ แต่ปัจจุบันนี้รัฐบาลตั้งงบประมาณออกเยอะมาก คล้ายประเทศไทย

เกษตรกรมีปัญหาเรื่องคุณภาพ เรื่องความปลอดภัยในการใช้ยาฆ่าแมลงซึ่งควบคุมลำบาก ซึ่งเหมือนกับประเทศไทย อีกทั้งมีปัญหาเรื่องสภาพภูมิอากาศหวังว่าประเทศไทยจะเป็นศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยี

นโยบายของรัฐบาลเวียดนาม

รัฐบาลเวียดนามมีความมุ่งมั่นเอาจริง เวลาที่มีนโยบายก็นำไปปฏิบัติ ให้ความสำคัญในเรื่องระบบชลประทานมาก มีนโยบายในการลดค่าใช้จ่ายของคนและการแก้ปัญหาการขาดแคลนแรงงาน โดยใช้เครื่องจักรในการทำการเกษตรจึงทำให้มีแรงงานเหลือเพื่อ ผลักดันเครื่องมือจักรกลการเกษตร หรือ Farm Mechanization เน้นการวิจัยและการพัฒนา และให้ความสนใจในเรื่องปศุสัตว์ สินค้าเกษตรคิดเป็น 12% ของ Total Export (อันดับ 1 อินเดีย อันดับ 2 เวียดนาม อันดับ 3 ไทย) และเริ่มให้ความสนใจกับเกษตรแปรรูปซึ่งยังพัฒนาสู่ประเทศไทยไม่ได้

Mr. Darwin Yang, Executive Director, Singapore – Thai Chamber of Commerce ได้กล่าวถึงสิงคโปร์ว่าเป็นประเทศที่ไม่มีทรัพยากรธรรมชาติอะไร แต่เน้นการเปิด Open mind ไปทุกประเทศ ไปทุกที่ดูว่าประเทศอื่นมีอะไรดีแล้วเอาสิ่งที่ดีของประเทศอื่น ๆ ที่มีมารวมกัน เพื่อเป็นประโยชน์ต่อประเทศเขาและประเทศเรา

ตัวอย่างการเปรียบเทียบเรื่องการ Upgrade ได้ยกตัวอย่าง กาแฟ โดยถามว่าระหว่างน้ำกับกาแฟ อะไรมีสัดส่วนมากกว่า ความจริงคือสัดส่วนน้ำมากกว่าแต่ทำไมเรียกว่ากาแฟ เช่นเดียวกับวิธีคิดของสิงคโปร์ที่มองว่าทุกอย่างต้อง Upgrade

สิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการแปรรูปเกษตร และความสำคัญด้านทรัพยากรมนุษย์เพราะไม่มีทรัพยากรธรรมชาติจึงต้องพัฒนาศักยภาพสมอง

สิ่งที่น่าสนใจสำหรับชาวสิงคโปร์คือการยินดีที่จะจ่ายเงินเพื่อการอบรม และให้ความสำคัญกับการหาวิชาและอาวุธให้ลูกศิษย์ เพื่อเป็นการถ่ายทอดความรู้จากความเข้าใจ เป็นความรู้ที่สมบูรณ์แบบและสามารถถ่ายทอดได้ ประเทศสิงคโปร์มีความยินดีในการทำโรงงานเกี่ยวกับการผลิต และการแปรรูป

ผลผลิตทางการเกษตรเปรียบเสมือนเหมืองทองคำบนดินเพราะในอนาคต ถ้าไม่มีอาหารเป็นปัญหาใหญ่ จึงต้องเพิ่มผลผลิตและพัฒนาคุณภาพให้ดีที่สุด

สิ่งที่อยากจะฝากไว้สำหรับ กศน.

ถ้าอยากมีความรู้ก็ไม่ต้องมีเงื่อนไข เพราะว่าเราเป็นความหวังของลูกศิษย์ของประเทศ อย่าปล่อยให้ความรู้ลึกลับส่วนตัวมาบั่นทอนโอกาสการแสวงหาความรู้ และต้องมีไฟอยู่ตลอด ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ทำงานอะไรให้ Just go to the point ทำให้ลุ่ยตรงเลย เพราะอยากเห็นไทยชนะสิงคโปร์ ให้ทำอย่างต่อเนื่องจนกว่าจะได้ผล Don't wait for the perfect moment, take the moment and make it perfect.

ศ.ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์ ได้เพิ่มเติมว่า...กสน.ต้องมาถึงจุดที่เน้นเรื่องวิธีการเรียนรู้ วิธีการถ่ายทอดความรู้ อะไรที่เป็นการอยู่รอด ชุมชนพื้นบ้านต้องทำต่อ แต่ต้องมีความทะเยอทะยาน ดั่งองค์ประกอบ 3V ของ ดร.จีระที่เน้นการสร้างมูลค่า

Mr. Un Sila ,Cambodia ทำงานในเครือซีพี ฝ่ายการตลาดเมล็ดพันธุ์ ได้พูดถึงภาพรวมของประเทศกัมพูชาและการพัฒนาทางด้านการเกษตร ดังนี้

ประเทศกัมพูชามีหลายส่วนของประเทศที่ติดกับประเทศไทย มีพื้นที่โดยรวมทั้งหมด 181,035 ตารางกิโลเมตร มีพื้นที่คล้ายกระเพาะ มีทะเลสาบน้ำจืด มีประชากร 15 ล้านคน มีเวียดนาม จีน เข้ามาด้วย มี 24 จังหวัด และ 1 เทศบาลนคร มีเมืองหลวงชื่อกรุงพนมเปญ ซึ่งมีการพัฒนาใหม่คล้ายกรุงเทพฯ แต่รูปแบบการสร้างอาคารต่าง ๆ ของกัมพูชายังเป็นเหมือนฝรั่งเศส เนื่องจากอยู่ภายใต้อาณานิคมของฝรั่งเศส

ประเทศกัมพูชามีการปกครองแบบประชาธิปไตย มีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวโรดมสีหนุ เป็นกษัตริย์กัมพูชา อยู่ใต้อาณานิคมของฝรั่งเศส ปี ค.ศ. 2406-2496 ใช้ภาษาเขมร (Khmer)

ในด้านระบบการศึกษา 70-80% ของชาวกัมพูชามีความรู้มากขึ้น ระบบสาธารณสุขปกคลุมขั้นพื้นฐาน ไฟฟ้า ประปา ใช้ระบบอินเตอร์เน็ต 1 เดือน 160 บาท ถูกกว่าไทย สมาร์ทโฟนของเวียดนามผลิตที่กัมพูชาเกือบทุกที่

ในด้านการสาธารณสุขของกัมพูชา 1 ตำบล มีสาธารณสุข 1 แห่ง

ด้านการเกษตร...ประเทศไทยและกัมพูชามีภูมิอากาศไม่ต่างกันเลย และการทำการเกษตรก็คล้ายกัน มีการปลูกข้าวปีละ 3 ครั้ง การปลูกผัก การทำเกษตรอุตสาหกรรมอาหาร เกษตรแปรรูป มีโรงงานสีข้าว และโรงงานเย็บผ้า แต่อย่างไรก็ตามด้านภาคการเกษตรของกัมพูชายังคงตามไทยอยู่ มีการเกษตรต่าง ๆ ของไทยเข้าไปในกัมพูชาจำนวนมาก อย่างเช่น ซี.พี. (ซี.พี.ซื้อข้าวจากกัมพูชา ทำโรงสีข้าวเอง สีข้าวส่ง ตปท. ใส่ยี่ห้อไทย) การเกษตรส่วนใหญ่รับเทคโนโลยีมาจากไทยเกือบทั้งหมด

กัมพูชาปลูกข้าวเป็นหลัก มีข้าวโพด อาหารสัตว์ พืชหลัก ได้แก่ พริกไทย ข้าว ยางพารา

สินค้าของเวียดนามส่วนใหญ่ส่งไปไทย จีน เวียดนาม

Mr. Francis Albert B. Mendoza จาก College of Education, Central Luzon State University, Philippines ได้พูดถึงข้อมูลทั่วไปและการทำการเกษตรของฟิลิปปินส์ ดังนี้

“ฟิลิปปินส์หรือสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ เป็นประเทศที่ประกอบด้วยเกาะจำนวน 7,107 เกาะ ตั้งอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิก ห่างจากเอเชียแผ่นดินใหญ่ทาง ตะวันออกเฉียงใต้ ประมาณ 100 กม. และมีลักษณะพิเศษคือเป็นเพียงประเทศเดียวที่มีพรมแดนทางทะเลติดต่อกันยาวมากที่สุดในโลก มีพื้นที่ 300,000 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วยพื้นดิน 298,170 ตารางกิโลเมตร และพื้นน้ำ 1,830 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วยพื้นที่ทางการเกษตร 9.671 ล้านเฮกตาร์ พื้นที่การเพาะปลูก 4.936 ล้านเฮกตาร์ (51%ของพื้นที่ทั้งหมด) พื้นที่ที่เหมาะสมปลูกพืชถาวร 4.225 ล้านเฮกตาร์ (44%ของพื้นที่ทั้งหมด) พื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับทำชลประทาน 3.019 ล้านเฮกตาร์ (71%) พื้นที่ที่ทำชลประทานแล้ว 1.678 ล้านเฮกตาร์ (56%ของพื้นที่ทั้งหมด)

มีแรงงานในภาคการเกษตร 11.5 ล้านคน (คิดเป็น 30% ของกำลังแรงงานฟิลิปปินส์) โดยชาวนาและคนทำงานในภาคเกษตรได้รายได้เดือนละ 120 ดอลลาร์

อัตราการกระจายของกำลังแรงงานในประเทศฟิลิปปินส์ประกอบด้วย ภาคการเกษตร 30% ภาคอุตสาหกรรม 16% และภาคบริการ 54%

ธัญพืชหลักประกอบด้วยข้าวบาร์เลย์ 18.03 ล้านเมตริกตัน ข้าวโพด 7.41 ล้านเมตริกตัน

ปศุสัตว์หลักประกอบด้วยหมู 1.97 ล้านเมตริกตัน ไก่ 1.48 ล้านเมตริกตัน

สินค้าด้านการเกษตรส่งออก ประกอบด้วย น้ำมันมะพร้าว 20 % กัญชา 13 % ทุ่น 9 % สับปะรด 8%

การส่งออกสินค้าทางการเกษตรไปยังประเทศต่าง ๆ

1. น้ำมันมะพร้าวส่งไปที่สหรัฐฯ 43% ส่งไปที่เนเธอร์แลนด์ 32%
2. กัญชาส่งไปที่ญี่ปุ่น 48% ส่งไปที่จีน 14%
3. ทุ่นส่งไปที่สหรัฐฯ 31% ส่งไปที่เยอรมนี 16%
4. สับปะรดส่งไปที่สหรัฐฯ 37% ส่งไปที่ญี่ปุ่น 15%

การนำเข้าสินค้าทางการเกษตร

1. แป้งสาลี 12% มาจากสหรัฐฯ 54% ออสเตรเลีย 15%
2. ถั่วเหลือง 9% มาจากสหรัฐฯ 70% อาร์เจนตินา 28%
3. นม 8% มาจากนิวซีแลนด์ 38% สหรัฐฯ 32%
4. ข้าว 5% มาจากเวียดนาม 82% อินเดีย 9%

การวางแผนพัฒนาด้านการเกษตรและการประมง

1. ปรับปรุงด้านความปลอดภัยอาหารและการเพิ่มรายได้
2. เพิ่มการเตรียมความพร้อมในการปรับตัวต่อความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศ
3. การปรับปรุงนโยบายเรื่องสิ่งแวดล้อมและการปกครอง

ข้อเสนอแนะ 4 ประการเพื่อการพัฒนาด้านการเกษตรและการประมงระดับชาติ

1. ความปลอดภัยทางอาหารและการพึ่งพาตนเอง
2. การทำเกษตรและการประมงเพื่อความยั่งยืน
3. การพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ
4. การพัฒนาท้องถิ่น

นโยบาย

1. ทำให้การนำ the Food Staples Sufficiency Program (FSSP) ไปใช้มีความเข้มแข็งมากขึ้น
2. การอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรเพื่อการทำการประมง
3. ส่งเสริมแนวคิดเกษตรอินทรีย์อย่างเข้มข้น
4. เพิ่มภาคที่มีการเตรียมความพร้อมต่อความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศ
5. จัดหาและกระจาย Agrarian Reform Beneficiaries (ARB)
6. เพิ่มการลงทุนและการจ้างงานห่วงโซ่คุณค่าที่มีประสิทธิภาพ
7. สํารวจศักยภาพทางการตลาดอื่น ๆ สำหรับการส่งออกสินค้าทางการเกษตร
8. รักษาความร่วมมือระหว่างภาคเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้าน โครงสร้างพื้นฐานและการพัฒนาคุณค่า

ห่วงโซ่

9. การขยายการกำหนดแผนงานเริ่มต้นร่วมกันให้เข้มแข็ง
10. กฎหมายเบื้องต้นด้านความปลอดภัยอาหารและกฎหมายฉลากโภชนาการ กฎหมายการใช้ที่ดิน

ภายในประเทศและ the Agriculture and Fisheries Modernization Act (AFMA) and the Fisheries Code.

มาตรการช่วยเหลือชาวนาและชาวประมง

1. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างเช่น เส้นทางจากฟาร์มถึงตลาด และการชลประทาน
2. ปรับปรุงการเข้าถึงตลาดท้องถิ่นและตลาดระหว่างประเทศ
3. การให้เครดิตและให้กู้ยืมดอกเบี้ยต่ำ
4. การวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างการเตรียมความพร้อมในการรองรับภัยพิบัติ ปรับปรุงเครื่องจักรในฟาร์มและการประมง และการเก็บเกี่ยว
5. ต้นทุนการผลิตต่ำ และการใส่ปัจจัยการผลิตเช่นปุ๋ย วัสดุอันตรายทางการเกษตร และราคาซื้อเพลิง
6. การสนับสนุนกำลังคนสำหรับภาคการเกษตร โดยการจัดหาทุนสำหรับหลักสูตรการเกษตรและการประมง

อาจารย์ชูศักดิ์ ชื่นประโยชน์ รองประธานคณะกรรมการธุรกิจเกษตร และอาหารสภาหอการค้าไทย ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการพัฒนาประเทศไทย ให้สามารถอยู่รอดได้ ต้องเรียนรู้ที่จะเอาองค์ความรู้ไปปรุงแต่งไม่ใช่วนเวียนกับ ปัญหาต่าง ๆ ที่เจอโดยไม่ได้หาทางปรับปรุงและแก้ไข จึงควรมืออาชีพที่มีความรู้จริงและเกี่ยวข้องกับภาคการเกษตรมาช่วย ซึ่งถ้าประเทศไทยให้ความสำคัญในเรื่องการพัฒนาประเทศแล้ว ยอมรับว่าประเทศไทยสามารถรวยได้อย่างมหาศาล

กฎเกณฑ์ในข้อกำหนดทางการค้าเพื่อสร้างความมั่นใจให้ผู้บริโภค ประกอบด้วย

1. มาตรฐาน
2. ความปลอดภัย
3. ความยั่งยืน
4. ความมั่นคง

อาจารย์ชูศักดิ์ ยังได้ให้ประเด็นน่าคิดอีกว่า...สำหรับประเทศไทยในวันนี้มีความปลอดภัยแล้วหรือยัง ประเทศไทยควรตรวจสอบแหล่งที่มาที่ไปของอาหาร ควรมีการทำระบบการเกษตรที่ถูกต้อง เพราะว่าประเทศไทยถือได้ว่าเป็นผู้ที่กำหนดหน้าในระบบมาก ๆ ดังนั้นในอนาคตถ้ามีการร่วมมือระหว่างกันจะเป็นการสร้าง ความมั่นคง และเข้มแข็งได้อย่างดี ได้ยกตัวอย่างของ

Global GAP ที่เป็นมาตรฐานเอกชน แต่มีข้อกำหนดเยอะ เป็นภาษาอังกฤษล้วน ๆ ซึ่งดูแล้วที่ไม่ สมเหตุสมผลที่จะนำมาใช้กับเกษตรกร เนื่องจากเกษตรกรไม่เข้าใจอย่างแท้จริงว่าเป็นอย่างไร สิ่งที่ประเทศไทย ต้องควรทำคือต้องพยายามสร้างมาตรฐานให้เกษตรกรนำไปปรับใช้ได้

เมื่อ *AEC* เปิดประตู...ไม่มีประตูกัน สิ่งที่จะเกิดคือเรื่องความปลอดภัยของอาหาร จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้อง ใช้การพัฒนา และเป็นสิ่งหนึ่งที่สภาหอการค้ามองเห็น อาทิ การดูว่าเป็นตามกติกาตามข้อกำหนดหรือไม่ ผู้บริโภค มีอันตรายถึงชีวิตด้าน โรคร้ายไข้เจ็บที่เกิดจากการรับประทานอาหารหรือไม่ เช่น เกิดท้องเสีย ท้องร่วง ถ้ารักษา ไม่ได้เป็นอันตรายถึงชีวิตหรือไม่ สิ่งนี้จึงเป็นสิ่งที่ประเทศอาเซียนทำงานหนักมาก เพราะมีการถ่ายเทสินค้า จากประเทศหนึ่งไปประเทศหนึ่ง ดังนั้นจะมีอะไรเป็นตัวรับประกัน หน่วยงานภาครัฐต้องคุยเรื่องข้อตกลงต่าง ๆ ภาคเอกชนต้องดูในเรื่องความปลอดภัยก่อนนำไปขาย สรุปคือ ทุกอย่างเกี่ยวข้องกับการกำหนดมาตรฐานทั้งหมด ดังนั้นจึงเป็นที่มาว่าจะทำอะไรถึงกำหนดให้เกิดมาตรฐานในอาเซียน

การกำหนดมาตรฐานในอาเซียน

1. การมี ASEAN GAP อยากให้ดูว่า แต่ละประเทศมีบุคลากรพร้อมหรือไม่
2. การทำ Contract Farming มีทั้งที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จ จึงอยากให้ศึกษาให้ดีว่าควรทำอย่างไร

โดยสรุป คือ บุคลากรมีความพร้อมหรือยัง เป็นสิ่งสำคัญที่ทาง FAO คำนึงถึง ถ้าประเทศในอาเซียนไม่สร้างระบบการบริหารจัดการตั้งแต่ผู้ผลิตไปถึงผู้บริโภคได้จะเป็นปัญหาใหญ่ ต้องศึกษาว่าผู้ซื้อต้องการมาตรฐานอะไร ซึ่งแต่ละประเทศต้องการไม่เหมือนกัน แต่ละประเทศต้องมีมาตรฐานเกิดขึ้น นี่คือกลุ่มที่ต้องดู

ข้อกำหนดโดย AEC ถูกกำหนดโดยกลุ่มอาเซียนเก่า ไทยในฐานะเป็นผู้นำต้องเข้าไปทุ่มเทและช่วยเหลือประเทศใหม่ที่เข้ามาทีหลัง เพราะการรวมตัวของ AEC จะเป็นฐานการผลิตของโลกในอนาคต ดังนั้นองค์ความรู้ที่ต้องใช้ ต้องมาคู่ๆ มีความพร้อมตรงไหน

ศ.ดร.จีระ หงส์ลดารมภ์ ได้กล่าวว่าการคิดโครงการในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรองรับอาเซียน โดยได้นำเสนอไปที่กระทรวงศึกษาธิการใน 2 ส่วนคือ ที่กศน. และอาชีวศึกษา เพราะได้มองถึงการเพิ่มมูลค่าในระดับเริ่มต้น จึงอยากให้ช่วยกันคิดโครงการต่าง ๆ ที่สามารถเกิดขึ้นได้จริงในอาเซียน เน้นให้เป็นการร่วมมือกับอาเซียน เปลี่ยนจากการแข่งขันเป็นการร่วมมือ อาจมีการเสริมและเติมเต็มกันมากขึ้น โดยให้นำจุดแข็งมาร่วมกัน อย่างเช่น

ลาวมีข้อดีคือมีทรัพยากรธรรมชาติค่อนข้างมาก และมีภูมิศาสตร์ติดกับประเทศไทย ไทยมีทรัพยากรมนุษย์ก็สามารถช่วยลาว ให้ลาวมี Supply Chain กับเรา

เวียดนาม ปัจจุบันเป็นเหมือนพันธมิตร มีการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เวียดนาม เช่น กิจกรรมเกี่ยวกับอาหารปลอดภัย (Food Safety)

สิงคโปร์อาจช่วยในเรื่องมาตรฐานโลก

สรุปคือ วงจรการเกษตรในอนาคตต้องเป็น Global Standard เพื่อให้การเกษตรอยู่รอด Local ต้องขึ้นไปสู่ Global ให้ได้ ดังที่คุณ Darwin Yang กล่าวจากมุมมองสิงคโปร์ต้องดูว่าสิงคโปร์ทำอะไร ทำอย่างไร ทำแล้วได้ผลหรือไม่

อินโดนีเซียเป็นประเทศที่ใหญ่ แต่ยังขาดเรื่องอาหารอยู่ แต่มีจุดแข็งเรื่องยางพารา และน้ำมันปาล์ม ไทยสามารถร่วมมือกับอินโดนีเซียในด้านนี้ได้

ฟิลิปปินส์ในภาคหน้าจะเป็นพันธมิตรทางวิชาการกับไทย แม้ว่าฟิลิปปินส์มีการเกษตรที่ยิ่งใหญ่แต่ก็มาเรียนที่มหาวิทยาลัยแม่โจ้ในไทย

เขมิกา ถึงแก้วชนกุล